

Anders Adells
SLÄKTFÖRENING
MEDLEMSBLAD

Nr 60 Mars 2002

Anders Adells släktförening

Medlemsblad nr 60, mars 2002

Några släktnotiser

Födelsedagar

25 mars Peter Knight 50 år	6 maj Göran Jacobsson 50 år
26 mars Anita Nilsson 50 år	20 maj Anita Jacobsson 80 år
2 april Ola Sjöberg 70 år	5 juni Göran Prame 75 år
10 april Inger Adell 70 år	24 juni Kärstin Malmberg Persson 50 år
15 april Karls-Erik Hellström 75 år	27 juni Axel Adell 70 år
28 april Gertrud Adell 80 år	28 juni Kerstin Adell Tardy 50 år
28 april Anne-Cathrine Wild 60 år	

Avliden

Rune Kyllenbeck f. 8/4 1934 avled den 3/2 2002 i sitt hem i Mariannelund. Rune var knuten till släktföreningen från starten 1967, först som revisor under några år och därefter som styrelsesuppleant fram till i år. Vi bevarar honom i ett mycket fint minne.

Adressändringar

Johan och Maria Adell och deras barn har flyttat till Brandborgs herrgård 260 70 Ljungbyhed. Tel 0435- 440035

Marie Adell och Roger Axelsson har flyttat till Hjälsättersgatan 6 C, samma adr fö Niklas Adell i Motala har flyttat till Klockarevägen 11, 591 50 Motala

Kerstin Jonsson i Falun, Bergmästargatan 24 B, 791 30 Falun

Anmäl alla förändringar i familjerna till Öved (adr. se nedan) eller till Niklas Adell, Ekholmsv. 407, 589 29 Linköping, tel 013-16 29 75. Anmäl också E-postadresser.

Anders Adells släktförening

Ordf Ann-Sofi Ringkvist Bygdegatan 236 583 31 Linköping 013-21 32 36

V ordf Anette Nystrand Ekholmsvägen 59 589 29 Linköping 013-21 32 75

Kassör Stefan Adell Lindebergsgat 5 582 53 Linköping 013-12 83 49

Föreningen har postgirokonto 32 02 38 – 8, Anders Adells släktförening

Redaktör Öved Adell Höjdenvägen 5 688 91 Storfors 0550-70023

Boka in släktmötet den 3 – 4 augusti i Skåne i år. Kom då!

Med detta blad följer ett inbetalningskort för medlemsavgiften för år 2002. 50 kr för enskild medlem 75 kr för par. Var snäll och sätt in din avgift på postgirot.

Kära släktingar!

Det här har blivit ett ganska påkostat nummer av medlemsbladet med färgbilder. Den är ett minne av min mor Malin. Dessutom är det nr 60 – ett jubileumsnummer – och det kan ju vara värt att fira med färg.

Om man tittar tillbaka till nr 16 så skrev Niklas på sista sidan: ”Slutligen torde detta bli det sista medlemsbladet för vilket jag är redaktör.” Alltsedan dess har jag stått för redaktionen och produktionen av bladet. Nu känner jag att det är dags för en yngre förmåga att ta över. Jag ska göra nr 61 före släktmötet, men sen vill jag lämna redaktörskapet. Så jag ber er tänka efter vem som ska ta över, så att min efterträdare kan utses vid släktmötet.

Två korta brev från Niklas finns också med härnedan. De kan också bli aktuella på släktmötet. Så fundera också på dem!

Med varma släkthälsningar

I nästa medlemsblad får det gärna finnas en liten ruta där alla uppmuntras att skicka sina e-postadresser till mig (niklas@landeryd.com).

Det ligger ändå inte alltför långt bort i framtiden att vi kan skicka medlemsbladet per e-post och därmed spara avsevärt med arbete och inte föraktliga summor av pengar i minskade kostnader för papper och porton. Inte så att medlemsbladet kommer att distribueras *bara* per e-post, men så att vi kan skicka det den vägen till dem som har e-postadress.

Vi talade om det i styrelsen i januari. En realistisk tanke är att när kring 50 % av medlemmarna har tillgång till e-post sätter vi den dubbla distributionsformen (den gamla + e-post) i verket.

På den stora kyrkogården inne i centrala Linköping finns två släktgravar. Gravrätten för den ena tillhör numera Anders Adells släktförening. Det betyder att släktföreningen bestämmer hur graven ska skötas. Släktföreningen kan också upplåta graven för nya begravningar i den.

I graven finns följande släktingar gravsatta: Alfred Jonsson, hans hustru Hedvig (f Adell) och deras barnbarn Marianne (död 1920, åtta år gammal, dotter till Hugo Jonsson).

Graven har i dagsläget plats för ytterligare minst fem kistbegravningar - eller obegränsat antal urnbegravningar.

Släktföreningens styrelse behöver ha instruktioner för hur vi ska göra. Hur vill släktföreningen att graven ska vårdas? Vilka kan begravas i den?

Styrelsen ber släktmötet att ta ett beslut om saken vid årsmötesförhandlingarna vid släktmötet i augusti 2002.

Styrelsen tar tacksamt emot alla förslag till hur vi ska göra. Styrelsen sammanträder i slutet av maj månad och kommer kanske då att samla sig till ett förslag att presentera för släktmötet i augusti.

Med hjärtliga hälsningar

Läsåret 1964-65 var vi hela familjen Öved Adell /D VI 4/ i Kenya, där jag var lärare i fysik vid Bild 1 en engelsk teknisk skola i huvudstaden Nairobi. Under drygt ett halvt år var min mor Malin Adell hos oss. Hon var då 75 år och skrev under hela tiden en utförlig dagbok, som jag vill ge utdrag ur i detta nummer och nästa av medlemsbladet.

Malin Adell. Dagbok fr o m 11 okt. 1964

11 okt. söndag startade jag färden från Sollentuna, där jag övernattat. Erik /D VI 1/ och Anne-Marie bilade mig till Arlanda. På vägen dit mötte vi en älg, som först stod vid vägkanten och sedan långsamt gick tvärs över framför oss och gav sig ut i terrängen. Det var ett trevligt avsked från Sverige. Vid Arlanda mötte Ulla (Malins syster) oss. Erik hjälpte mig med allt och jag kom ombord på jetplanet. Det var något försenat. 10.15 startade det på banan och lyfte så och var snart uppe i luften. Från flyghallens terrass vinkade många, men jag kunde ej urskilja de mina. Vinkade i alla fall igen. Då vi närmade oss Nairobi flög vi lägre och man kunde se ett ödsligt landskap med lågvuxen bush och uttorkade flodbäddar. Då vi var framme stod Barbro och alla barnen och vinkade. Glatt återseende och omfamningar då alla formaliteter genomgåts. Barbro nekade bestämt att betala tull för de småsaker jag hade med till dem. En fin stad med dels monumental 1800tals hus, nyklassicism, dels moderna höghus. Breda avenyer och blommande träd, boganvilja i alla schatteringar, hibiscus och allra vackrast jacaranda med blåviolettera blomklasar. Och mycket, som jag ännu ej vet namn på. - Öveds bor trevligt och bekvämt och har en utmärkt boy, Salomon. Han talar och förstår engelska. - Jag har fått rum en bit därifrån i en villa, som hyrs (tror jag) av en mrs Graham. Hon är rätt dyr, men jag har det bra med tillgång till ett snyggt badrum. Jag sitter nu på verandan och ser hennes lilla trädgård med ett stort blommande jacarandaträd och blommande buskar. Småfåglar kvittrar melodiskt. Två såg mest ut som gråsparvar och en som en gulsparv. Särskilt varmt är det ej. Solen glimtar fram ibland mellan molnen. Man säger att här är det ovanligt svalt för årstiden. Men till jul skall det bli varmt och torrt. Barnen är rätt förkylda. Jag är nu rätt påverkad av det ovana lufttrycket. (Nairobi ligger på 1600 m höjd). Här i huset är en boy, som verkar mycket kuschad av sin husfru. Han förstår ej engelska som det tycks. Jag talar till honom på engelska och svenska samt med tecken. Hans husfru talar svahili till honom och hon låter sträng och grällig. - Redan andra dagen, tisdag, var jag med Barbro på engelsk konversationsklubb hos en familj Skog alldeles bredvid. Han är meteorolog och frun från Söderhamn. På e.m. var vi hos Wassbergs. (Göran Wassberg, också fysiklärare från Karlstad var tillsammans med Öved på samma skola under hela året och bodde med sin familj också i Nairobi.) Där var en veterinär Söderberg med fru. De bo ung. 7 mil härifrån i Machakos i ett genuint afrikanskt område. Vi får låna deras villa över nästa lördag-söndag, då de reser bort. Det blir nog intressant och roligt. På torsdag e.m. (15/10) bilade Barbro barnen och mig till djurparken här nära staden. Det var intressant. Ett stort savannområde, en tunn gräsbevattning över en röd hård jord. Massor av djur. Såg på en gång 7 giraffer uppe i skogen. Två på nära håll med majestätisk gång. Flockar av zebbor och antiloper av flera slag, de vackra impala. Gnuer och fula små vårtsvin. Ett par babianer. Den ena hoppade upp på kylaren och se'n på biltaket och åkte med en bit. Något lejon såg vi inte. De låg nog gömda i bushen till kvällen. Men fåglar av olika slag: strutsar, maraboustorkar, som såg ut som högtidliga präster i svarta talarer, en flygande gam och en annan stor rovfågel med ljusgul kropp och huvud och svarta vingar. En liten söt hönsfågel i vackra färger och småfåglar av olika slag som fladdrade mellan buskarna. Den stora slätten vacker i skiftande dagrar och med blådisiga åsar och kullar långt borta.

Bild 1

Bild 3

Bild 4

Bild 5

Bild 6

Bild 7

**Glöm inte att boka in släktmötet
den 3 – 4 augusti i Skåne.**

Bild 1 Omnämnda platser markerade

Bild 2 Nairobi centrum

Bild 3

Bild 4

Bild 6

Nästan alla dessa bilder har Malin sett, då vi var ute och besökte olika delar av Kenya tillsammans 1964-1965

Bild 5

Bild 7

22/10

17-18 okt var vi i Machakos omkring 7 mil sydöst härifrån i massajområde. Vi hade fått låna hus hos veterinär Sten Söderberg och hand fru, som var borta några dagar. En väninna, som bor hos dem Lillemor och deras 4 årige pojke Torkel tog emot oss. 3 rum och 7 bäddar till vårt förfo- gande, och en boy, som lagade maten. Ett intressant besök. Där är en stor kreatursfarm, som till- hör staten. En skotsk agronom Mackewzi sköter den. Omkr. 660 kreatur. Blott ett 40 tal mjölkkor av blandras, ayshire och jersey. Och så stora hjordar av inhemsk slaktboskap, skulle tro uteslu- tande oxar. Vi såg dem i deras inhägnade område på kvällen. I mörkningen var två masajherdar för att vakta dem under natten. De såg mycket pittoreska och arkadiska ut, försedda med spjut, varma mantlar och elektriska handlampor. Granna karlar. Mackewzi höll inte alls med dem, som är mot tamboskapen till förmån för det vilda.

Söndagen var vi i anglikansk gudstjänt , celebrerad av en afrikansk präst, som predikade på svahili. Hymnerna och liturgin engelsk. Psalmerna lästes växelvis, tror på svahili. Sedan för vi till ett teologiskt college för elever från olika delar av Afrika och grundat av Inland Africa mission. Europeiska lärare. Träffade flera sympatiska afrikanska teologer. En vacker plats, fina byggnader, ett imponerande bibliotek. Treårig kurs för studenter, som sedan blir hjälppräster.

På e.m. en intressant och mycket vacker färd uppe i bergen med den torftiga bebyggelsen och den granna utsikten. Det var nog en höjd av 2000 m. Påminde mycket om södra Schweiz., där Arthur (A VI) och jag for buss på branta, slingrande smala vägar. Här var berggrunden också mycket lös. Röd till färgen av järn. På sina håll nog fruktbar jord men vanskött. Folket älskar att bränna grästorven och så litet i askan. "Den late mannens jordbruk" sa Mackewzi, som ansåg det förödande i längden. Rökluften och rökridåer karakteristiska för hela landet.

20-21okt for vi till Amboseli naturreservat ung. 20 mil härifrån. 50 sv kv.mil. Oerhört intressant, primitiv massajbygd med tamboskap, kor, getter, åsnor. Och så de vilda djuren i massor: zebror, gnu, bufflar, gaseller, antiloper, giraffer, elefanter, noshörningar, lejon, schakaler, hyenor, geparder. Vi var ute i bilen med en guide en e.m. och en morgon och såg vårt lystmäte av det vilda. Fåglarna inte att förglömma. . . . Såg för första gången en härfågel. Stora örnar och glador svävade i skyn. Denna stora slätt till stor del ökenartad blir under regntiden en grund sjö utan avlopp, som avsätter salt- och sodaavlagringar. En märklig hägring över den ökenartade slätten lät oss se en blå stor sjö med öar och djur, som rörde sig uppe i luften. Tyckte mig t.o.m. se en segelbåt . Amboseli ligger nära Kilimanjaro, 3 sv. mil till dess topp på 7000 m. Vi fick verkligen se den snöglittrande toppen fri från moln. På kvällen i månsken från Ambloseli lodge, den lyxi- gaste turiststation som man kan tänka sig mitt i vildmarken.

Bild 8

23/10 Mycket trött i går och i dag. Har förstås nonchalerat klimatombytet och förtagit mig på resorna. Reaktionen kommit nu, så jag har varit mycket lat i går och idag. Låtit boyen servera mig frukost på sängen. Det var skönt.

25/10 söndag. Var i morningprayer kl 10.30 – 12 i All Saints Cathedral. Barbro hade stor lunch för Wassbergs och Söderbergs från Machacos. Mycket roligt och intressant. Sten S. berättade om sina erfarenheter och arbete som veterinär. På e,m, svensk gudstjänst i Dutch reformed church. En svensk-finländsk missionär tillhörande bibeltrogna vännner predikade. Barbro var organist

Bild 9

29/10 På e.m. for vi till West Wood Park, där Karen Blixens farm är. Nu är det ett litet hotell, som tillhör en club och är mycket lyxigt. Men byn och trakten kallas Karen. Håller på att läsa hennes bok om farmen.

Där är underbart vackert. Ett skogslandskap ser man ut över mot åsar och de fyra topparna: Ngonghills. Underbara träd , palmer, akacior och många andra som jag ej känner namnen på. Barnen var med alla, och Artur njöt att få springa fritt omkring. De tre större fick rida en stund.

Med detta blad följer ett inbetalningskort för medlems- avgiften för år 2002. 50 kr för enskild medlem 75 kr för par. Var snäll och sätt in din avgift på postgirot.

En obeskrivlig blomprakt. Vilka färger! Långt nere i dalen fanns säkert vatten. Annars kunde det ej varit en sådan grönska. Man såg ned på ett hav av trädskronor.

I lördags 3/11 gjorde vi en förtjusande färd till Nakuru. Först gick vägen uppåt, så vi kom väl flera hundra m högre. Så genom Rift Valley på slingrande bergsvägar med en hänförande utsikt över ett väldigt landskap av åsar och berg, som säkert var i stor utsträckning slocknade vulkaner oc kratrar. Så gick vägen neråt innan vi kom till Nakuru. Kom förbi en grund sjö Naivasha rik på fisk och fåglar. Vägen genom Rift Valley, som är en väldig förkastning från Jordandalen och fortsatt i det ostafrikanska sjösystemet, byggdes under andra världskriget av italienska krigsfångar, som även byggt ett litet kapell invid vägkanten i ödemarken. Rift Valley går genom Kikujureservat, som till stor del är jordbruksbygd med stora bysamhällen. – I Nakuru besökte vi en vän till Öved, fil dr Sundström, som är lärare i fysik vid en stor internatskola i tekniska ämnen för afrikanska pojkar och flickor. Den är 6-årig och fint påkostad. Fru Sundström, Gunnel Näs-lund, befanns vara från Östersund och hade haft Gustaf Edin (Malins systerson) som lärare. Det märkligaste i Nakuru var en fågelsjö. Flamigos i stora ljusröda moln, storkar, pelikaner, hägrar och många mer, som jag ej vet namn på. Över en boskapshjord en flock svalor. En ovanligt tät skog med slingerväxter uppför trädstammarna for vi igenom på vägen till fågel-sjön

Bild 10

Bild 11

7/11 Twiga Lodge S om Mombasa.

Underligt att sitta vid Indiska oceanens strand under ekvatorns sol och lyssna till vågornas brus, vindens sus i de höga smäckra kokospalmernas kronor och de små brokiga fåglarnas kvittrande. Barbro med Kerstin, Birgitta och Per Wassberg for hit i tisdags 2/11. . . . Torsdag d. 6/11 reste jag hit med Mattias. Vi fick en lång och rätt tråkig resa med förseningar på grund av järnvägs-strejk, som visserligen var bilagd enligt Nairobi men ej enligt Mombasa. Efter mycket parla-menterande kom emellertid tåget fram, 4 tim, försenat och vi fick en taxi hit. – Sista biten före Mombasa var ett grönt land med skogar av höga kokospalmer och så såg man plötsligt oceanen breda ut sig mot horisonten. – Här är ett samhälle, som lever på turister. Ett stort vandrarhem, bekvämt och bra men inte lyxigt. Vi bor i eget hus med vitrappade väggar och högt halmtak, mycket luftigt. Eget kök med elspis och kylskåp. Barbro har eget hushåll och en boy till hjälp. En lanthandel finns i semesterbyn, där man kan få allt. Frun till turiststationens föreståndare sköter affären. Han är engelsman från Kent. Hon är infödd från Shell Islands utanför kusten. Kallar sig ej afrikaner. Båda verkar mycket trevliga och har tre mörka pojkar. Man lever mycket i vattnet här. I går e.m. badade jag i dyclingarna då floden satte in. Det var mycket varmt. Tidigt i morse var badet mer uppfriskande. Nu är ebb starkast mellan 10-12. Barbro och barnen är på stranden och ser på djurlivet i havet och barnen plockar snäckor. Jag får nog ta det försiktigt med solen. Inomhus är svalt och jag stannar där. I skuggan är skönt och den korta kvällen ljuvlig. På natten, då det är flod, brusar dyningen och vinden fläktar behagligt genom huset.

Bild 12

23/11

I går for vi och Skogs till Ngong Hills, som vi sett så ofta på avstånd. Det är höjder på 2400 möh. Bild 13

En brant bilväg och så bergsbestigning till fots. Märkvärdigt lätt att gå. Ingen tryckande värme trots solen från klar himmel. En frisk fjällvind blåste. Storartad utsikt åt alla håll. En rik flora. Många arter tyckte man sig känna igen hemifrån. Högt strävt gräs. Vi hittade en plats i lä för blåsten och drack kaffe i "det gröna". En småborgerlig svenska idyll mitt i hjärtat av Afrika. . . .

28/11

Här var de sista dagarna bråk och demonstrationer mot belgiska, amerikanska och engelska ambassaderna med anledning av händelserna i Stanleyville. Diplomater skadades bl.a. ambasador Rathsmans i misshugg. Fru Graham anser att det var med Kenyattas goda minne. Det

Glöm inte att skicka in adressändringar m.m. till Öved eller Niklas och särskilt e-postadress till Niklas (niklas@landeryd.com).

Bild 8

Bild 9

Bild 10

Bild 11

Bild 12

Bild 13 Massajby sedd från Ngong

Bild 14

Bild 15

Bild 16

Bild 17

undrar jag ju om hon har rätt i. Men en del m.p:s av partiet har ju uttalat sig mycket aggressivt mot Belgien, England och USA. Tshombe är ju också mycket impopulär. Men han är ju dock vald av kongolesiska folket – vad det nu innebär.

30.11 I går var det adventsgudstjänst på svenska i Dutch ref. church. Missionär Norrback predikade. Barbro spelade orgel. Barbro hade skickat ut meddelanden till alla svenskar och en rätt stor församling hade kommit. Sedan var de alla på kaffe hos Öved och Barbro. Bortåt ett 30-tal utom alla barn. Mycket roligt. Svenska ”specialister”: lärare, veterinärer, meteorolog, missionärer. Två kufar: en skäggig svenskamerikan, som ibland var maskinist på en atlantångare och ibland genomkorsade Afrika och andra världsdelar som privat missionär och bibelspridare. Var väl närmast adventist i Örebromissionen. Kallade sig Fader Martin. Hade upplevt det mesta – om han ej ljög. Kom i ivrigt samtal med Båtelson, som väl närmast är agnostiker. Matias lyssnade med stora undrande ögon. Så var det en ung holländare, som var mycket excentrisk. Han hade fått en uppenbarelse att bege sig till Kina och missionera. Båda dessa hade slagit sig ner i svenska prästgården hos Ekströms. Där bodde nu också Norrbacks. Så där var nog trångt.

På lördagen var vi bjudna till Båtelsons i Kabete. De bor förtjusande. Han chef för en seminestation. Det var intressant att se de väldiga tjurarna av olika raser. En mycket rolig afton. Sten Söderberg visade film från en safari och ljusbilder. Blev litet sent för barnen, kl 3.

I tisdags hade Adells en kvällsbjudning för Öveds afrikanska elever, en avgångskurs på 15 st. Det blev mycket lyckat. Öved visade bilder från Sveriges olika årstider och från resan hit, bilder av Cairo och Egyptens minnesmärken samt Addis Abeba. De var mycket intresserade, kanske mest av de afrikanska bilderna. Frågade en hel del om Sverige. Blev förvånade och kanske imponerade av att dödsstraffet var avskaffat i Sverige för så länge sedan. . . . De uttalade sin tacksamhet för hela aftonen. Tyckte det var det bästa på hela året. De var mycket sympatiska, och Öved har tyckt om dem som elever.

12/12 Jamhuri. Republiken firas nu i fyra dagar. Staden är festklädd med många flaggor, även de nordiska. Utanför huset där jag bor är en svensk flagga. Kenyatta syns i bil härförbi ofta omgiven av livvakt på motorcyklar. Fritt från arbete. Staden grant upplyst om kvällarna.

16/12 I går kväll såg vi en afrikansk balett i City Hall. Det var en hel del primitiv religiös mystik och romatik. En dikt uttryckt genom pantomin, som påminde något om Romeo och Julia. Det hela var styv akrobatik. Orkestern, särskilt trummorna fascinerande. En del melodier på pipor fina och vackra. Publiken också roligt att se på. Det finns mycket eleganta afrikanskor och än mer indiskor.

Bild 14
Bild 15

21/12 I går var en mycket händelserik dag. På e.m. gjorde Wassbergs och vi en lång utflykt till andra sidan av Ngonghills till Olorgesalle, ett område där förhistoriska boplatser grävts ut. Där hade under 1/4 million år stora geologiska förändringar ägt rum. En stor sjö låg där en gång och man kunde se strandlinjer på olika nivåer och mäktiga förkastningsprickor. Massor av stenåldersverktyg har grävts ut där liksom fossila benrester av förhistoriska djur. Vi fick allt demonstrerat av en trevlig ung afrikan. Det var en lång vacker och mycket varm färd på besvärliga vägar. Vi kom upp på stora höjder och hade vida utsikter. På kvällen var Öved, Barbro och jag bjudna på supé till Provosten vid All saints cathedral och var ett par timmar i deras vackra hem. De var mycket vänliga och vi träffade några trevliga människor. Ett gammalt par från New Zeeland, lärare, som varit här i sex år Så var där en storvuxen engelsk kyrkvärd, som pratade mycket och hade en typisk engelsk inställning till förhållandena här. En något främmande fågel var en afrikansk affärsman, som dock verkade mycket kultiverad och accepterad av det engelska sällskapet. Provosten själv var politiskt tystlåten. Han är ju präst för en integrerad församling. Privat var han mycket älskvärd liksom hans fru. De talade med alla sina

**Glöm inte att boka in släktmötet
den 3 – 4 augusti i Skåne.**

gäster, också med gamla mig, som märkvärdigt nog orkade med kvällen efter den krävande dagen. – Till i morgon planerar vi en lång utflykt till Mount Kenya.

26/12. Den 22/12 en heldagsutflykt norrut till Lake Naivasha. Därifrån åt öster genom Aberdare parc, ett urskogsreservat på 3000 m.ö.h. Bergsregnskog med bambu och lianer, bäckar och forsar. Vilda djur, som vi dock ej såg mycket av. Delvis mycket svårframkomligt, en del regn. Underbara utsikter och förtjusande blommor. Vi kom så till Nyerere och därifrån åt söder hem till Nairobi. Tyvärr såg vi aldrig M. Kenya på grund av moln och regn.

Bild 17

Bild 16

Nyårsafton 64

Vi var på utflykt två dagar. Reste till Matongo missionsstation över Nakuru och gästade Norrbacks och Ekströms. Sedan ett besök på missionsstationen nära Kisi. Vägen, lång, vacker, omväxlande och intressant. Vi såg téplantager, planterade pinjeskogar, stora jordbruksfarmer fullt modernt skötta med traktorer och skördetröskor, vete och korn. Dessemellan det genuina Afrika med de runda hyddorna på slätten eller bergsslutningarna eller nästan gömda i buschen, i byar eller enstaka med en sliten shamba. (Shamba ären liten odling runt hyddan.) Här och var en skola eller en kyrka. Vid de två missionsstationerna ståliga kyrkor, flera skolor och lärare, sjukhus med BB. Det är bibeltrogna vänners mission. Missionärerna vänliga och gästfria mot oss och medelsamma om sitt arbete. Beundransvärda i sin trofasthet. Men i vissa avseenden kritiska och pessimistiska. På vägarna där vi for vimlade det av folk, barn och kreatur. Hemvägen tog vi över Kisumu, som var en mycket fin och vacker hamnstad vid Victoriasjön. Åt lunch på Tea Hotel. Elegant och europeiskt

Bild 18

11/1 På e.m. var vi på en vacker och rolig bilfärd bortom Machakos. Stor höjder med gröna sluttningar och en brant röd väg slingrande uppför dem. Hyddor och shambas.. Odling av majs, bananer och sisal. Vi sökte en man, som gjorde giraffer i trä. Kom till hans shamba och träffade familjen men konstnären var ej hemma.

Bild 19

18/1 Lördag och söndag (16-17) gjorde hela familjen en mycket rolig utflykt. Nakuru, där Wassbergs och vi mottogs av Sundströms med kaffe och lunch. For så upp till Menengai, det är Guds berg, 2500 m.ö.h. och såg dess krater, 450 m djup och 1 sv. mil i diameter. Våldiga branta stup. Tät bush i kratern. Där höll gerillastyrkor hus under mau-maustriderna. Obeskrivligt grann utsikt. På toppen en hög stång med vägvisarpilar, som angav avståndet till de flesta betydande orter i världen. På e.m. gjorde vi alla i tre bilar ett besök hos Anna-Britta och Ulf Malmsten vid Egerton College, Njoro, ett par mil NV från Nakuru. Det ligger mer än 2000 m.ö.h. Underbart vackert och en förtjusande bostad med härlig trädgård och stor gräsmatta, där nio barn släpptes lösa och lekte av hjärtans lust. Det påminde om en högfjällssäter men med tropikernas växter och träd och blomsterprakt. Colleget var grundat 1936 privat av en rik engelsk farmare och från början för europeer. Nu är det internationellt och mest afrikanska elever och ägt av staten. Lärarna är amerikaner, skottar, svenska och danska. Två farmer hör till colleget. Malmsten har hand om kreaturen. Där är både afrikansk-indisk boskap och europeisk, får och getter. Malmsten är son till möbelarkitekten. Var samtidigt med Lars /D VI 5/ på Ulltuna. De hade två barn Pia och Per. – Vi låg över natten hos dem alla sju. Följande dag for vi åter till Nakuru och drack kaffe hos Sundström. Kl 4 e.m. startade vi hemresan och var hemma vid 7. Vid en punkt på vägen ungefär kl 6 då solen stod i väster och sikten var klar såg vi på en gång Mount Kenya i norr och Kilimanjaro i söder. Det var en unik upplevelse.

Bild 20

Bild 21

Bild 22

**Det blev bara ett nummer av
medlemsbladet år 2001 men
år 2002 bör det kunna bli tre.**

Bild 18

Bild 19

Bild 20

Bild 21

Bild 22

VÄRLDEN ÄR BRA LITEN!

I bilen på väg till högmässan i Västerås Barkarö talar vi om dopet och dess innebörd. Elisabet Wedberg vill gärna ha reda på när hon är döpt. Jag frågar ”*var är Du född*”. ”*Kärna utanför Linköping. Min far*” säger Elisabeth ”*var anställd vid flyget i Malmslätt som markpersonal, men blev förflyttad till Västerås, när jag var fyra år*”.

Hon växte upp här och gifte sig 1948 16/5 med charkuteristen Karl Helmer Wedberg 1915-1996 i Västerås.

Helmer Wedberg var son till Erhard Emanuel Wedberg 1887-1975, som i sin tur var son Amanda Gustafva Wedberg född Jonsson 1861 - 1941. Hon var tredje dotter till Ingers morfars far och morfars mor Aron Hindric Jonsson f 1833 Smålands Fagerhult död 1888 i Irsta med hustru Eva Fredrica Jonsdotter 1831 - 1917.

Erhard Wedberg startade ett charkuteri som till en början hette det Fläsk & Charkuteri ,på slutet Livsmedelsaffär. Det var en av de bästa charkuterierna i Västerås med leveranser till Lasarettet och slottet och många andra. Så kallat ”fint” folk besökte ofta den affären som i hela Västerås var känd för sina kvalitetsvaror

Bröderna Sven Erhard f 1913 -1997, Helmer övertog affären vid faderns död . Den var belägen uppe vid hörnet av Jakobsbergsgatan och Kristinagatan inte långt från Aspbacka där vi bor nu.

Min svärmor Margit Larsson f Jonsson 1902- 1980 var kusin med bröderna Sven och Helmer. Hon arbetade framför allt under 1940 och 1950 talet i deras charkuteri. Inger talar ofta om hur mamma Margit inte minst under krigstiden kom hem på lördagarna med lite rester från charkuteriet, det fick kanske bli en del av söndagsmiddagen. Margit var ett mycket duktigt afärsbiträde och mycket ekonomisk!

Vem var det som döpte Dig Elisabet?”. ” Jag tror att han hette Johansson och var prost.”

Alfred Teodor Johansson var född 1880 i Mörlunda församling, denna församling som fostrat fram så många fina präster inom Linköpings stift. Efter att gått en helklassisk linje i gymnasiet i Linköping, - Alfred Johansson var en stor filolog- tog han 1902 teoretisk teol. Examen i Uppsala och blev samma år prästvigd för Linköpings stift, efter att ha fått dispens bl. a på grund av den låga åldern. Då det vid den här tiden rådde svår prästbrist fick han upprätthålla dubbelförordnande i Väderstad Tjällmo och Ukna.

Från den 1 maj 1917 till 1 oktober 1950 var han kyrkoherde i Kärna och Kaga och Ledberg, samt prost över egen församling.

Alfred Johansson var en mycket begåvad präst. Han läste varje dag ett kapitel i både Gamla och Nya Testamentet. Mycken tid och omsorg lade han ned på sin predikoförberedelse, där han fast och visst litade på verkningskraften i Guds Ord. ”Han var äkta och till den äktheten hörde en livet igenom bevarad enkel och innerlig fromhet, tacksam för det som hade varit, hoppfull inför det som skulle komma”¹.

1930 gifter sig Alfred Johansson med folkskolläraren Ingrid Dahlman f 1902 d dotter till Ernst August Ivar Jonsson Dahlman f 1871 d 1918, som i sin tur var son till Johan August Jonsson Dalman f 1848 - 1875, bror till min farmor Ameli Matilda Adell Jonsson 1853-1941(gift med Axel Oskar Adell 1850 - 1925)

Så har jag något fått berätta om Ingers släkt och den förste ?(Arthur Adell prästvigdes 1918) prästen i den Adellska släkten.

Nästan varje gång vi åker till högmässan i Barkarö talar vi om det förunderliga att genom prosten Alfred och hans maka i Kärna hör vi Adellar samman lite grann med Elisabeths och Ingers släkt. Släktforskning kan vara spännande ibland.

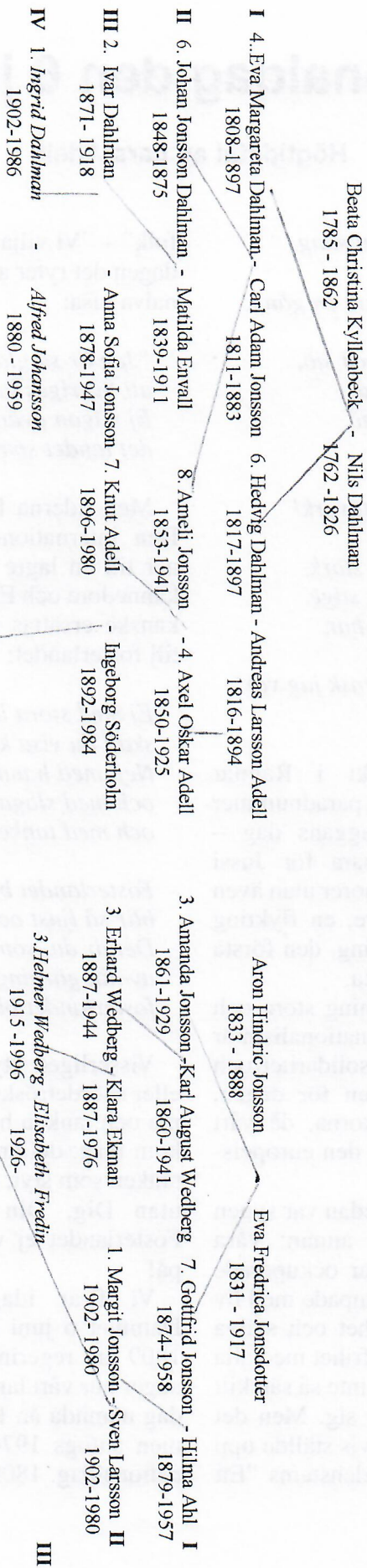
Bo Adell

¹ Uppgifter om prosten Alfred Johansson hämtade ur Minnesteckningar vid Prästmötet i Linköping 1961.

EN LITEN ENKEL SAMMANSTÄLLNING AV

SLÄKTERNA

DAHLMAN-ADELL JONSSON - WEDBERG - ADELL

2 Bo Adell - 2 Inger Larsson
 1930- 1932-

- I. SYSKON
- II. KUSIN
- III. SYSSLING
- IV. BRYLING EL FYRMÄNNING

Vår Nationaldag den 6 juni 2001

Högtidstal av Lars Adell

*Land, du välsignade tag min sång,
Gjut din ande i orden.
Giv att den ljuder fullkomnad en gång,
sången om landet i Norden.
Sången om sjumilaskogar och sjö,
slätter som skördar oss bära,
midnattssol och midvintersnö,
Sverige till ära. Sverige.*

*Land, du välsignade tag mitt verk!
Dig min strävan jag vige!
Signa min tanke och armen stärk,
främst bland de främste jag stige.
Att när min bana jag ändat har,
sjunkit till skuggorna neder,
stolt man må minnas att svensk jag var
Sverige till heder. Sverige.*

Elisabeth Björklunds dikt i Ragnar Althéus tondräkt har blivit ett paradnummer vid firandet av Svenska Flaggans dag – Sveriges Nationaldag inte bara för Jussi Björling och andra svenska tenorer utan även för en invandrad operasångare, en flykting som verkligen älskar denna sång, den första han framträdde med på svenska.

Kanske orden klingar en aning stora och bombastiska i dessa dagar då nationalism är ett fullt ord, då internationell solidaritet och europeisk gemenskap är orden för dagen, åtminstone de närmaste veckorna, då vårt land ännu är ordförandeland i den europeiska unionen.

När jag var barn för 60 år sedan var synen på nationell självkänsla en annan: våra grannländer i syd och väst var ockuperade och vårt östliga broderland kämpade med liv och blod för sin självständighet och själva hävdade vi vår neutralitet och frihet med alla till buds stående medel, en del inte så särskilt hedrande har det senare visat sig. Men det visste inte vi barn när vi klassvis ställde upp på estraden och sjöng ur Heidenstams "Ett

folk" – "Vi vilja bliva ett folk som hörs, den dagen det ryter av vrede" eller Alice Tegnérns naiva visa:

*"Jag är så glad att jag är svensk,
att Sveriges land är fritt.
Ej någon ovän taga får
det landet som är mitt."*

Men tiderna förändras och vi med dem. Den internationella hävdelsen har växlats ner till en lägre nivå till en nationell självkännedom och Elisabeth Björklunds dikt kan kanske ersättas med Axel Lundegårds dikt till fosterlandet:

*Ej med stora later och starka ord
skall du visa kärlek till hemmets jord.
Nej, med handen på plogen
och med slagan på logen
och med tankens kraft vid ditt arbetsbord.*

*Fosterlandet blir vad du gör det till,
blir så ljust och fagert och rikt du vill.
Det är du, som bebor det,
av din gärning beror det:
fosterlandet blir vad du tror och vill.*

Visserligen styr handen numera traktorn eller skördetrösken men resultatet är detsamma och tanken har fått hjälp av datorer men kom ihåg: det är den mänskliga handen och tanken som styr, utan dem står allt stilla! och utan Dig, Din vilja och Ditt ord blir Fosterlandet ej vad Du önskar och hoppas på!

Vi firar idag Sveriges Nationaldag. Datumet 6 juni är valt med hänsyn till att 1809 års regeringsform, den grundlag som anger hur vårt land skall styras, antogs denna dag nämnda år. En revision av regeringsformen antogs 1974 men på samma dag, vår nationaldag, 1809 hade Sverige fått de grän-

ser landet har än idag. Att Norge mellan 1814 och 1905 var i union med Sverige kan vi bortse ifrån. Även andra länder firar sina nationaldagar på dagar som har stor betydelse för nationen: Norges nationaldag firas till minne av den grundlag som antogs i Eidsvoll 17 maj 1814. Sen dröjde det till 1905 innan den började gälla, men det är en annan historia. Danmark firade sin nationaldag igår. Orsak: Danmarks Riges Grundlov stadfästes denna dag 1849 av Frederik VII. Om en knapp månad kommer nationell yra att bryta ut i USA med karnevalsliknande parader genom städernas huvudgator och tal framför Vita Huset av presidenten allt till minne av självständighetsförklaringen 4 juli 1776. 10 dar senare firar Frankrike sin nationaldag till minne av Bastiljens stormande 14 juli 1789, starten på franska revolutionen och början till slutet av ett despotiskt kunga- och adelsvälde. Även om det tog lång tid, nästan ett sekel, innan Frankrike blev ett folkstyrt rike så firas starten på demokratiprocessen som nationaldag med pomp och ståt och tal av president som kommer att sluta: vive la France – vive la republique = Leve Frankrike – leve republiken.

De exempel jag nämnt rör länder med ganska lugna inre förhållanden, men vi vet att det råder oro i världen. Så kallade tusenåriga riken faller sönder, federationer bryts upp och nya autonoma stater bildas, kolonialismen har sett sina sista dagar och de gränser som dragits upp på kartan mellan kolonialväldena, ofta med hjälp av linjal, stämmer inte med etniska förhållanden som råder i de olika områdena. Stamstrider bryter ut, religiösa riktningar hävdar sina krav, ofta med vapen i hand, än den ena fraktionen, än den andra hävdar sin rätt till landets naturtillgångar. På så vis kommer många oskyldiga i kläm. Till slut återstår dem bara ett alternativ: att fly och söka asyl i ett annat land. Av de flyktingströmmar vi ser idag i världen söker sig några rännilar till vårt land. Av dem vänder somliga åter till sitt hemland. Andra däremot söker att inlemmas i vår nation. Det finns flyktingar som inte kan resa tillbaka – jag tänker på balterna som 1943-44 kom till

Sverige och inte räknade med att Sovjet skulle falla sönder 50 år senare, och jag tänker på båtflyktingarna från Vietnam, som inte har något hemland. Det finns säkert fler, färgade eller vita, som önskar stanna och bli svenskar. Då gäller det för oss infödda svenskar att ta emot dem, ge dem möjligheter att utveckla sina anlag eller nyttiggöra oss deras kunskaper. Inte isolera eller stöta bort dem med förnedrande invektiv och hänfälla till snedvriden rasism. Våra invandrare tillhör som vi själva släktet Homo Sapiens och inga genetiska barriärer finns mellan oss. Att tro på högre eller lägre stående raser, på övermänniskor och undermänniskor, på arier och icke-ariar är humbug helt utan vetenskaplig grund. Vem är urinnevånare och vem är det ej. Se några generationer bakåt och Du finner att Du härstammar från invandrare. Min mormorsfar var revolutionär student och jude i 1848 års Berlin. Han måste fly från Bismarks Preussen. Min morfars morfars morfars morfar for från Rostock, skulle till London, hamnade i Göteborg, blev professor i Lund och grundade Ramlösa Brunn. Så det så! Min fasta tro är att många av de flyktingar och invandrare till vårt land kommer att utföra för oss gagnarika gärningar och tillföra vår nation fruktbarande idéer. Så upphör med att stöta bort dem på olika sätt, ta dem till Ditt hjärta, även medelinvandranen, inte bara de kända som Teodor Kalifatidis, Georg Klein, Käbi Laretai, Tito Beltram och Ludmila Engkvist. Kanske kan vi säga om dem en gång:

*Stolta vi minnas att svenska de var
Sverige till heder, Sverige!*

Och därmed, ärade åhörare: låt oss hurra för ett fritt Sverige, en nation fri från ovetenskapliga, rasistmyter, men fri för dådkraft och medmänsklighet.

Ett 4-faldigt leve för Sverige! Det leve!

Ett minne från Lundatiden

Min far, Arthur Adell, /D VI/ var under tiden 1930 – 38 domkyrko­vicepastor i Lund och mot slutet av perioden lärare i liturgisk läsning och sång för teologi­studerande vid Lunds universitet. Under denna tid tog han också upp sitt stora intresse för gregoriansk sång och hade en grupp studenter med vilken han sjöng tideböner i Lunds domkyrka. Det är klart att Arthur och Malin bjöd hem dessa så kallade gregorianer till vårt hem på Bredgatan 14 och bjöd på te en del kvällar. Min bror Lars och jag var ju barn då och vi tyckte väl dels att det var svårt med ordet gregorianerna dels att de på studenters vis var litet för matfriska. Så vi kallade dem "grobianerna".

Vid den tiden hade Lars lärt sig en riktigt rolig visa av familjen Åkesson. Den sjöng han för grobianerna till Arthurs ackompanjemang. Visan heter "Mitt menageri" och var skriven av värmländskan Anna Myhrman kallad "Svarta masken", som var en välkänd spexare i Stockholmskretsar vid sekelskiftet.

Så minns jag det i alla fall – och kanske stämmer det.

MITT MENAGERI

1 Jag har ett väldigt fint menageri
och vem som helst får titta in däri,
men djuren äro mest på skilda ställen,
så det är bäst att titta in om kvällen.

2 I granen hänger min blodigelkott,
min krokodil har krokodille fått,
hans levnadssorger tynga honom föga,
men tårar droppa ur hans nejonöga.

3 Helt ängsligt flyger av och an en trast,
han sökt i flera dagar sin kontrast.
Kamelen lider väldigt bitter smärta:
Kameliadamen krossat har hans hjärta.

4 Men antilopen har en konstig kropp
ty ingen hejda kan hans antilopp,
men varje dag på isens glatta bana
min vita pelikan slår pelikana.

5 Därovan svävar katafalken tryggt
och amalgamen sträcker där sin flykt
men över jorden, över oceanen
där svävar konstantinopelikanen.

6 Hur känsligt klingar ej schakalens bas
när med sin fru han går på schack-kalas,
men hypotaxen känner sig besviken
på mötet med den högre grammatiken.

7 Men nyckelpigan flitig är och snäll,
vid fotogenköket hon står var kväll,
mitt giftermål hon lagar, röd om kinden,
och hänger kläder sen på aftonvinden.

En annan visa som Lars brukade sjunga

1 Det stod på vårt piano en ljusblå elefant,
hans stod på sin diskant och sjöng så elegant
och alla hanses ungar de gjorde likadant
och allt vad de berättade var riktigt sant.

2 Först sjöngo de en visa om en en sjögrön kamel
som gick omkring i öknen och tuggade kanel,
han hade fyra pucklar och en av dem var hel
men på de andra tre fanns alltid något fel.

3 Här dansar på sin svansspets den snåla skorpion
med en kaviarportion och en skorpa uti klon.
Dem köper han om hösten på realisation
och samlar på förråd i sina vinterbon.

4 Då krälar ur sin håla med vilda vredesskri,
så ilsket som ett bi, den hemska kolibri.
Då flyr i skräck förbi hela vårt menageri
och vart det sen tog vägen det vet inte vi.